

Ret herom er jo i visse Henseender temmelig mangelfuld, og det særlig paa to Punkter. For det første er det forbundet med ret store Vanskeligheder at antage ny Navne, idet dertil regelmæssig kræves kongelig Bevilling, som kun gives, efter at der i hvert enkelt Tilfælde har fundet Undersøgelse Sted med Hensyn til det ønskede ny Navn. Det koster endvidere det sædvanlige Gebyr af 33 Kr. og 66 Øre. Heri er der jo gjort Lempelser ved den kongelige Resolution af 26de Maj 1903, hvorved der er givet Adgang til at antage ny Navne paa Grundlag af Beviser, udstedte af Underøvrigheden, eller her i København af Overpræsidenten, mod et Gebyr af 4 Kr. Det er altsaa en betydelig Lettelse, der herved er givet, men paa den anden Side indeholder dog den indførte Ordning den Begrænsning, at ny Navne kun kunne antages inden for en bestemt angiven Kreds af Navne, nemlig den, der indeholdes i den af Justitsministeriet udgivne Fortegnelse.

Det andet Hovedpunkt, hvori den gældende Ret er mangelfuld, er med Hensyn til Beskyttelsen af Navne. Der foreligger kun usikre Regler i saa Henseende. Det er ikke givet, at den, der har Ret til et Navn, kan søge sin Ret beskyttet ved Domstolene. Der foreligger ingen Praksis i saa Henseende, og der indeholdes heller ikke i Lovgivningen Straffebestemmelser for uberettiget Brug af Andenmands Navn. Paa disse Punkter indeholder det foreliggende Lovforslag meget betydelige Fremskridt, idet der aabnes Adgang til at faa virksom Beskyttelse for de bestaaende Slægtsnavne derigennem, at Indehaveren kan foretage Anmeldelse til Justitsministeriet i Løbet af et Aar, efter at der er udstedt en Bekendtgørelse fra Ministeriet. — Endvidere indeholder Lovforslaget et Fremskridt i den Henseende, at det giver Adgang til paa nem og billig Maade at antage ny Navne, saaledes at det overlades til den paagældendes fri Skøn, hvilket Navn han vil antage, naar det kun er inden for de Grænser, som nærmere angives i Lovforslaget, og som kan betegnes ved, at det er Grænser, som drages af Hensyn til de bestaaende Navnes, Historiens og Sprogets Ret. Udvalget mener altsaa, at det er betydelige Fremskridt, Lovforslaget indeholder i Forhold til den bestaaende Ret, og tillader sig at anbefale det.

Der er dog et Punkt, hvor Udvalget ikke saa ubetinget har kunnet slutte sig til den Ordning, Lovforslaget tager Sigt paa.

Det er med Hensyn til Beskyttelsen for de ny Navne, der antages efter Lovforslagets § 3. Ærede Medlemmer ville se, at der i § 11 indeholdes en Straffebestemmelse for uhjemlet Brug af andres Navne. Den gælder lige saavel uhjemlet Brug af de Navne, der have bestaaet hidtil, som uhjemlet Brug af Navne, der antages ifølge Loven. For saa vidt er der altsaa Lighed mellem de gamle Navne — om jeg maa kalde dem saa — og de ny Navne. Derimod er der i en anden Retning en betydningsfuld Forskel mellem dem. Med Hensyn til de hidtil bestaaende Navne er der aabnet Adgang til at opnaa Beskyttelse mod, at de antages af andre ved Øvrighedsbevis paa den Maade, som nærmere angives i Lovforslaget, men det samme er ikke Tilfældet med de Navne, der antages efter Lovens Ikrafttræden, idet der med Hensyn til dem er fri Adgang for andre til at erhverve dem. Udvalget har ikke ganske kunnet følge Lovforslaget paa dette Punkt, idet man har ment, at der var Grund til at søge saa vidt muligt at stille de gamle og de ny Navne lige. Det Hovedhensyn, Udvalget herved har haft for Øje, er, at Folk maaske ellers ikke ville saa tilbøjelige til at benytte den Vej, som Lovforslaget angiver, idet de ville frygte for, at andre skulle antage det samme Navn, som de have valgt. Dette kan jo nemlig have forskellige Ulemper for dem. Baa de personlige og økonomiske Hensyn kunne her gøre sig gældende. Nu kan man vel sige, at denne Frygt maaske er noget overdreven, men det er dog en Kendsgerning, at den er til Stede hos mange. Udvalget har nu af Hensyn dertil haft sin Opmærksomhed henvendt paa at finde en Vej, ad hvilken man kunde give samme Beskyttelse for de ny Navne som for de gamle. Man havde tænkt sig og foreløbig udarbejdet Forslag til en Ordning, hvorved der skulde finde en Revision Sted i Justitsministeriet af de indkomne Navnebegæringer, idet Ministeriet, som naturligvis maatte føre en Fortegnelse over de Navne, som tidligere vare erhvervede, i hvert Tilfælde skulde afgøre, om de Begæringer, der efterhaanden indkom til Øvrighederne, kunde tages til Følge. Man tænkte sig endvidere, at de Navne, der erhvervedes, skulde bekendtgøres dels i Stasstidenden, dels i periodisk udkommende Tillæg til den i Loven omhandlede Navnefortegnelse med den Virkning, at de derefter ikke kunde erhverves af andre ved Øvrighedsbevis. Udvalget har ført Forhandlinger om dette Punkt med den